

РЕШЕНИЕ

№ 806

гр. София, 13.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 14-ТИ ГРАЖДАНСКИ, в публично заседание на шести юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Ася Събева

Членове: Кристина Филипова
Даниела Христова

при участието на секретаря Мария Ив. Крайнова
като разгледа докладваното от Ася Събева Въззивно гражданско дело № 20231000500758 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

С решение № 3653 от 07.12.2022г., постановено по гр.д.№ 1692/2022г. по описа на СГС, ГО, 28 състав, е отхвърлен изцяло предявеният от В. В. П. срещу ЧСИ С. Х. П., иск с правно основание чл.441 ал.1 ГПК вр.чл.45 ЗЗД за заплащане сумата от 25 836 лв., представляваща обезщетение за причинени неимуществени вреди - стрес, притеснения и влошаване на здравословното състояние, в резултат от незаконосъобразно наложен запор по банковите му сметки в „Райфайзенбанк България“ АД със запорно съобщение изх. №16498/29.06.2021 г., по изп. дело № 20219210401196 по описа на ЧСИ С. П., рег.№921 дължими за периода 05.11.2021г. - 18.02.2022г., като неоснователен.

Със същото решение са присъдени разноски като В. В. П. е осъден да заплати на ЧСИ С. Х. П. на основание чл. 78, ал. 3 ГПК съдебни разноски, в размер на 500 лв.

Решението е постановено при участието на трето лице помагач на страната на ответника „ЗК Лев Инс“ АД.

В срока по чл.259 ГПК срещу решението е депозирана въззивна жалба от ищеца по делото.

Жалбоподателят-ищец В. В. П. оспорва решението изцяло и моли съда да го отмени и да уважи изцяло претенцията в посочения размер. Изтъква факта, че обжалваното

решение е неправилно, поради нарушение на материалния закон в противоречие със задължителната практика на ВКС, изразяващо се в пълна липса на преценка на събраните по делото доказателства и необоснованост. Твърди, че по време на обявената извънредна ситуация, свързана с пандемията и обявения от НС на РБ закон от 24.03.2020г. за мораториум на плащанията, ЧСИ му е наложил заповед върху банковата сметка, с което му е причинил вреди, изразяващи се във влошено здравословно състояние. Не оспорва, че СДВР му е наложила глоба в размер на 50 лв., но твърди че е платил същата преди образуване на изп.производството и преди налагане на заповедта. Претендира разноски.

Въззиваемата страна ЧСИ С. Х. П. оспорва жалбата и моли съда да я остави без уважение. Твърди, че е провел изцяло законосъобразно принудително изпълнително производство спрямо В. В. П.. Намира за абсурдни и лишени от правна логика и доказателства твърденията на жалбоподателя за оказан психически тормоз срещу него и злоупотреба с процесуални права. Счита за несъстоятелни и недоказани пълно и главно са всички твърдения в насока за тормоз, влошено здравословно състояние.

Третото лице помагач „ЗК Лев Инс“ АД оспорва жалбата и моли съда да я остави без уважение. Изтъква факта, че когато ищецът основава своите искания на твърдения, че е претърпял вреди в резултат на виновно, противоправно действие или бездействие на ответника, той носи доказателствената тежест досежно наличието на противоправното действие или бездействие (неполагане на дължимата грижа), настъпили вреди и причинната връзка между поведението и вредите. Ищецът не е провел пълно и главно доказване, за да установи увреждащото деяние, вредите и причинно-следствената връзка между тях така, че от анализа на доказателствата съдът да може да изведе еднозначен извод за наличието им. Именно затова несъстоятелни се явяват твърденията му, че заповедта върху средствата, налични по банковата сметка, е наложен преди получаване на поканата за доброволно изпълнение, с което се обезмисля 14-дневният срок за доброволно изпълнение и същото представлява неправомерно действие на ЧСИ С. П.. Заповедта върху вземания на длъжника представлява разпореждане на съдебния изпълнител, с което определено вземане на длъжника се предназначава за принудително удовлетворяване на вискателя и се забранява на длъжника, под страх от наказателна отговорност, да се разпорежда с него, а на третото задължено лице - да извършва плащания на длъжника. Целта му е да запази това вземане в патримониума на длъжника, като наред с това осуети и погасяването му чрез извършено от длъжника по вземането плащане, за да може то да послужи за удовлетворяването на вискателя. Спрямо длъжника по изпълнението заповедта се налага чрез посочването му в поканата за доброволно изпълнение или с получаване на съобщението за това, ако действието се предприема в един последващ етап от изпълнението, /арг. т. 5 от ТР № 3 по тълк. д. № 3/2015г. на ОСГТК на ВКС/ Несъстоятелни се явяват и твърденията, че присъединяването на държавата за публични задължения към НАП, представлява неправомерно действие на ЧСИ С. П.. Присъединяването на държавата е законово регламентирано в ГПК и ДОПК и не може да става въпрос за порочна практика. Съгласно съдебната практика на ВКС /Определение № 570/09.05.2011г по гр.д.№ 60/2011г., III ГО на

ВКС; Определение № 680/2012г по чгд № 295/2012г., I ГО на ВКС/ присъединяването на кредитори като институт на изпълнителния процес за изпълнение на парични притезания бива два вида: по искане на кредитор /чл. 456 ГПК/ въз основа на молба, придружена с изпълнителен лист /или удостоверение, че листът е приложен към друго изпълнително дело/, и по право, в който случай съдебният изпълнител е длъжен служебно да вземе предвид вземанията на определена категория кредитори, като отдели суми за тяхното удовлетворение. Такива кредитори са държавата за дължимите ѝ данъци, публични и други вземания - чл.458 ГПК. Последниците от присъединяването се изразяват в това, че присъединеният кредитор става страна в изпълнителния процес и има съгласно чл.457 ал.1 ГПК същите права, както и първоначалният вискател, като извършените до присъединяването изпълнителни действия ползват и него. Не е необходимо изрично възлагане за събиране на публично вземане от ЧСИ. Държавата има качеството на присъединен вискател за дължимите ѝ от длъжника по изп.дело публични и други вземания, размерът на които е бил съобщен на съдебния изпълнител до извършване на разпределението по силата на закона - чл.458 ГПК и чл.191 ДОПК. За тази цел ЧСИ изпраща съобщение до НАП за всяко започнато изпълнение и няма право да го продължи преди да получи писмо за наличието или липсата на публични задължения на длъжника. В заключение счита, че предявените иски са неоснователни тъй като само по себе си принудителното изпълнение не представлява деликт, който да подлежи на обезщетяване, липсва и установено процесуално нарушение от страна на ЧСИ С. П., което да е довело до настъпване на вреди за ищеца. Претендира разноски.

Софийски апелативен съд, действащ като въззивна инстанция, след като разгледа жалбата и обсъди събраните доказателства, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Първоинстанционният съд е бил сезиран с иск с правно основание чл. 441 ГПК вр.чл.74 ЗЧСИ вр.чл.45 ЗЗД.

Ищецът В. В. П. твърди, че ЧСИ С. П. незаконосъобразно е наложил запор върху банковите му сметки в „Райфайзенбанк България“ по изп.д. № 20219210401196 със запорно съобщение изх. №16498/29.06.2021 г., като е нарушил чл. 5, ал. 2 от Закон за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13.03.2020 г., според който не се налага запор върху пенсията на физически лица по време на действие на закона - 29.06.2021 г. Твърди, че е узнал за запора на 05.11.2021 г., като от банковата му сметка не били изтеглени суми. Счита, че запорното съобщение е изпратено незаконосъобразно, тъй като преди това не му е била връчена покана за доброволно изпълнение; не били конкретизирани в съобщението по отделни точки от ТТРЗЧСИ дължимите разноски към ЧСИ; съдебният изпълнител не бил съобразил, че по банковата сметка ищецът получава пенсията си, както и интеграционна сума като диабетик тип-2. Липсвала яснота за основанието на посочените в съобщение задължения, чийто сбор се равнявал общо на 836,42 лв. и които задължения били несъществуващи и произволно посочени от ЧСИ, като посочването им в запорното съобщение предизвикало емоционален

дискомфорт, който подлежи на обезщетяване със сумата от 836,42 лв. Преживял силен стрес, нарушение на съня и на вестибуларния апарат, ускорен пулс, повишаване нивата на кръвната захар, отпадналост и безсилие. С молба-уточнение от 11.03.2022г. твърди, че негативните му емоции и притеснения продължавали и понастоящем и поради тях допуснал нарушение на ЗДВП като водач на МПС. Претендира сумата от 25 000 лв. представляваща обезщетение за причинени неимуществени вреди, както и 836 лв. посочени в заповното съобщение. Претендира разноски.

Отвѣтникът ЧСИ С. П. оспорва иска по основание и размер. Сочѣ, че на 15.04.2021г. от СДВР, в кантората му е депозѣрана молба за образуване на изпълнително дело, като е приложен изпълнителен лист от 17.07.2018г. издаден от СРС, НО, 21 по НОХД № 516/2016 г., с който В. В. П. е осъден да заплатѣ в полза на СДВР сумата от 122,95 лв., представляваща разноски по решение №113 от 23.01.2018 г. на СГС. След направената справка в НАП са присъѣдинени за събиране и налични публични задължения в размер на 50 лв., на основание чл.458 ГПК вр.чл.191 ДОПК. Оспорва твърдението на ищеца, че не е изпълнил задължението си да му връчи покана за доброволно изпълнение и той е бил набеден длъжник. Сочѣ, че след извършена справка в НБД „Население” е установено, че осъденото лице В. В. П. е с постоянен адрес в гр. ***, ж.к. „****“ № ***, вх. ***, ет.***, ап.***, като призовкар е посетил адреса на 29.06.2021г. в 13:16 ч., 11.07.2021г. в 18:04 часа, 21.07.2021 г. в 09:22 часа и на 30.07.2021г. в 16:08 часа, за връчване на покана за доброволно изпълнение с изх. №16501/29.00.2021г., както и съобщение за налагане на заповри. След неуспешното намиране на длъжника и на лица, с право да получат книжата, на основание чл.47 ГПК на 30.07.2021г. е залепено уведомление за получаване на книжа в двуседмичен срок. Сочѣ, че въпреки знанието на ищеца за образуваното изпълнително дело, не е предприел действия по получаване на поканата за доброволно изпълнение и понастоящем. Оспорва през периода на образуване на изпълнителното дело да е действал Закон за мерки и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание на 13.03.2020 г.. Твърди още, че няма ангажирани доказателства за претърпени вреди, причинна връзка между тях и противоправно поведение на отвѣтника.

Третото лице помагач на страната на отвѣтника „Застрахователна компания Лев Инс“ АД оспорва предявеният иск по основание и размер, като излага съображения за неговата недоказаност.

От фактическа страна се установява, че на 15.04.2021г. в кантората на ЧСИ П. от вискателя СДВР, е депозѣрана молба за образуване на изпълнително дело, въз основа на изпълнителен лист от 17.07.2018г. издаден от СРС, НО, 21 състав по НОХД № 516/2016г., съгласно който В. В. П. е осъден да заплатѣ в полза на СДВР сумата от 122,95 лв., представляваща разноски, присъдени с решение №113 от 23.01.2018 г. на СГС.

След служебно направената справка в НАП са присъѣдинени за събиране и налични публични задължения в размер на 50 лв., на основание чл.458 ГПК вр.чл.191 ДОПК. По отношение на вписаната сума от 50,01 лв., се установява, че съдебният изпълнител е предприел действия по събирането ѣ, въз основа на съобщение от НАП с изх.

№220372101937600/28.05.2021 г., приложено на л. 11 от изпълнителното дело, според което В. В. П. дължи тази сума като публично държавно вземане – глоба, наложена от ГД Пътна полиция при СДВР. Съгласно чл.458 ГПК държавата се смята винаги за присъединен вискател за дължимите от длъжника публични вземания, размерът на които е бил съобщен на съдебния изпълнител до извършване на разпределението, като за тази цел съдебният изпълнител е длъжен винаги да изпраща съобщение до НАП за всяко започнато от него изпълнение и за всяко разпределение. В този смисъл присъединяването на държавата не е деликтно действие от страна на ЧСИ.

Със запорно съобщение изх. №16498/29.06.2021г. съдебният изпълнител е наложил запор върху всички банкови сметки на длъжника в „Райфайзенбанк България“ АД, за сумата от общо 418,22 лв., от която: 122,95 лв. - горепосоченото вземане по изпълнителния лист; 50,01 лв. - в полза на държавата за публични задължения, дължими към НАП, както и такси и разноски по ТТРЗЧСИ, които са в размер на 245,26 лв. Не се спори, че запорът е бил наложен на 05.07.2021 г.

Жалбоподателят В. В. П. е с постоянен адрес в гр. ***, ж.к. „***“ № ***, вх. ***, ет.***, ап.***, /факт, който той лично потвърди в о.с.з. на 06.06.2023г./ като видно от приложеното копие на изп.дело призовкар на ЧСИ е посетил адреса на 29.06.2021г. в 13:16 ч., 11.07.2021г. в 18:04 часа, 21.07.2021 г. в 09:22 часа и на 30.07.2021г. в 16:08 часа, за връчване на покана за доброволно изпълнение с изх. №16501/29.06.2021г., както и съобщение за налагане на запор. Отбелязано е, че няма достъп до апартамента, тъй като входната врата е заключена.

След неуспешното намиране на длъжника или на лица, с право да получат книгата, е залепено уведомление на основание чл.47 ГПК на 30.07.2021г. за получаване на книга в двуседмичен срок. В чл. 43 ЗЧСИ е предвидена възможност на ЧСИ лично или чрез негов служител да връчва призовки, съобщения и книга при условията и по реда на чл. 37-58 ГПК, вкл. и чрез залепване на Уведомление по чл.47 ал.1 ГПК, че за да е редовно това връчване, трябва надлежно да са извършени всички законоустановени процесуални действия. Съгласно чл. 47, ал. 1, ал. 2 ГПК, във вр. с чл. 43 ЗЧСИ, ако длъжникът не може да бъде намерен на посочения по делото адрес и не се намери лице, което е съгласно да получи съобщението, връчителят залепва уведомление на вратата или на пощенската кутия. Когато има достъп до пощенската кутия, връчителят пуска уведомление и в нея. В уведомлението следва да се посочи, че книгата са оставени в канцеларията на съответния съдебен изпълнител, както и че те могат да бъдат получени там в двуседмичен срок от залепването на уведомлението.

В случая призовкарят не е имал достъп до пощенските кутии, поради което е залепено уведомлението на входната врата. Затова и като съобрази факта, че това са две алтернативни възможности, визирани в чл.47 ГПК, САС намира връчването на ПДИ за редовно.

Уведомлението се поставя чрез залепване на вратата на жилището, а ако няма достъп до нея - на пощенската кутия. Когато не е осигурен достъп нито до вратата на жилището, нито до пощенската кутия, уведомлението се поставя чрез залепване на врата на входа на блока или на врата на двора, а ако тя не е подходяща за залепване на уведомление /напр. защото има

или самата тя е решетка/ - на видно място около нея. Независимо от залепването на уведомлението, втори екземпляр от него се пуска в пощенската кутия, ако връчителят има достъп до нейния отвор за пускане на писма. В разписката към съобщението наред с другите обстоятелства при последното посещение, връчителят трябва да посочи мястото, на което е поставено. В случая е отразено, че е на вратата на ап.207.

Съгласно чл. 428, ал. 2 ГПК следва да се пристъпи към принудително изпълнение, само след като изпълняемото право не бъде доброволно удовлетворено в 2-седмичния срок след връчване на ПДИ, а всички наложени до този момент запори и възбрани притежават единствено обезпечително действие.

По повод обема на причинени неимуществените вреди няма ангажирани гласни доказателствени средства.

При така установената фактическа обстановка съдът намира следното от правна страна:

Първа инстанция е отхвърлила претенцията като неоснователна като е приела за правно ирелевантно за ангажиране отговорността на ЧСИ П. дали към момента на изпращане на запорното съобщение вземанията към СДВР и към НАП в действителност са били възникнали, съществували са или вече са били погасени, тъй като те са били удостоверени в изпълнителен титул, какъвто е издаденият изпълнителен лист от 17.07.2017г., както и удостоверението на НАП в резултат от задължителната справка, която ЧСИ е длъжен да извършва. Въз основа на тях съдебният изпълнител не само има правото, но и задължението да пристъпи към принудително събиране на сумите. Последните, ако не са били дължими, но са събрани в хода на изпълнителното дело, подлежат на връщане от вискателя, и именно последният носи отговорност за причинени вреди /ако има такива/.

Към датата на налагане на запора 13.07.2021г. ищецът не твърди да е погасил задълженията си към СДВР. Видно от приложената на л.78 вносна бележка глобата е платена на 04.03.2022г. след депозиране на ИМ в хода на производството. Твърденията му в първото по делото съдебно заседание, че сумата от 50,01 лв. не е дължима към НАП се опровергава от самия него в следващото о.с.з. от 08.11.2022г., в което представя вноската бележка от 04.03.2022г..

Като неоснователно е счетено твърдението на ищеца, че в запорното съобщение не е посочено основанието на задълженията, тъй като е описано кой е кредиторът и какво е основанието, на което се дължат. За сумата от 245,26 лв., вписана като дължими такси разноски по ТТРЗЧСИ няма законово изискване да бъдат детайлно посочени по отделни пера в запорното съобщение, тъй като съобщението е адресирано до трето лице /банката/ и цели да го уведоми за размера на дълга. В случай че за самия длъжник съществува неяснота относно основанието и размера на дълга, при проявена добросъвестност от негова страна, той следва да извърши справка по изп.дело, предвид което не може да се приеме, че само по себе си съдържанието на запорното съобщение и поканата е от естество да причини емоционален смут и дискомфорт, който да подлежи на обезщетяване.

Фактически невярно е твърдението на длъжника, че ЧСИ П. е търсил за събиране от него сумата от общо 836 лв., тъй като видно от поканата за доброволно изпълнение, общият сбор на задълженията по изп.дело, възлизат на сумата от 418,22 лв.

Настоящата съдебна инстанция споделя изводите на първа инстанция по следните съображения:

С постановени по реда на чл. 290 от ГПК- Решение № 264 от 08.04.2010 г. по гр. д. № 474/2009 г., IVг.о.; Решение № 139/31.05.2011 г. по гр. д. № 1445/2009 г., IVг.о., Решение № 184/21.09.2011 г. по гр. д. № 1124/2010 г., IIIг.о. и др./ е прието, че предпоставките за уважаване на предявен иск по чл.74 ЗЧСИ са следните: когато има неправомерни действия на ЧСИ, настъпила вреда, причинена при изпълнение на дейността на ЧСИ и причинна връзка. В същите решения е посочено, че принудителното изпълнение е процесуално законосъобразно, когато изискуемото вземане е удостоверено с изпълнителен лист или друг акт, подлежащ на принудително изпълнение и са спазени другите изисквания на процесуалния закон. На обезщетяване подлежат всички вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. Пряка последица означава директно въздействаща върху правната сфера на увредения, при която той не би претърпял вредите, ако не бе незаконосъобразното действие или бездействие на ЧСИ, тъй като преки са само тези вреди, които са типична, нормално настъпваща и необходима последица от вредоносния резултат, т.е. които са адекватно следствие от увреждането.

С оглед тези разяснения на закона и задължителната съдебна практика относно ангажиране отговорността на ЧСИ, настоящата въззивна инстанция намира за неоснователен предявения от ищеца иск по чл.74 ЗЧСИ. На осн.чл.272 ГПК въззивна инстанция препраща към мотивите на СГС, изложени по-горе. Несъстоятелни се явяват твърденията, че присъединяването на държавата за публични задължения към НАП, представлява неправомерно действие на ЧСИ С. П.. Присъединяването на държавата е законово регламентирано в ГПК и ДОПК и не може да квалифицира като порочна практика. Съгласно съдебната практика на ВКС /Определение № 570/09.05.2011г по гр.д.№ 60/2011г., III ГО на ВКС; Определение № 680/2012г по чгд № 295/2012г., I ГО на ВКС/ присъединяването на кредитори като институт на изпълнителния процес за изпълнение на парични притезания бива два вида: по искане на кредитор /чл. 456 ГПК/ въз основа на молба, придружена с изпълнителен лист /или удостоверение, че листът е приложен към друго изпълнително дело/, и по право, в който случай съдебният изпълнител е длъжен служебно да вземе предвид вземанията на определена категория кредитори, като отдели суми за тяхното удовлетворение. Такива кредитори са държавата за дължимите ѝ данъци, публични и други вземания - чл.458 ГПК. Последиците от присъединяването се изразяват в това, че присъединеният кредитор става страна в изпълнителния процес и има съгласно чл.457 ал.1 ГПК същите права, както и първоначалният вискател, като извършените до присъединяването изпълнителни действия ползват и него. Не е необходимо изрично възлагане за събиране на публично вземане от ЧСИ. Държавата има качеството на присъединен вискател за дължимите ѝ от длъжника по изп.дело публични и други

вземания, размерът на които е бил съобщен на съдебния изпълнител до извършване на разпределението по силата на закона - чл.458 ГПК и чл.191 ДОПК. За тази цел ЧСИ изпраща съобщение до НАП за всяко започнато изпълнение и няма право да го продължи преди да получи писмо за наличието или липсата на публични задължения на длъжника.

Налице е и извършено от страна на вискателя СДВР възлагане по чл.18 ЗЧСИ, т.е. допълнителни действия на ЧСИ като проучване на имущественото състояние на длъжника, по повод на което се изисква събиране на документи от съответните държавни институции, от банкови институции и други такива. Установява се, че в изпълнение на правомощията си по чл.18 ЗЧСИ, ответникът е предприел действия по проучване на имуществото на ищеца. Едновременно с изпращане на поканата за доброволно изпълнение на длъжника, ЧСИ е изпратил до "Райфайзенбанк" ЕАД запорно съобщение за наложен запор на банковите сметки на ответника до пълния размер на вземането.

Защо и на какво основание срещу жалбоподателя има образувани общо 17 бр. Изп.дела при различни ЧСИ, видно от представеното пред САС писмо на НАП от 26.05.2023г., само едно от които е при ЧСИ П. /т.15/ е правно ирелевантно към предмета на доказване в настоящото производство.

С оглед гореизложеното и при съвпадане изводите на първа и настоящата инстанции решението следва да бъде потвърдено.

ПО РАЗНОСКИТЕ:

Обжалваем интерес от общо 25 836 лв., като жалбата е неоснователна.

На осн.чл.78 ал.3 ГПК жалбоподателят дължи в полза на ЧСИ П. направените по делото разноси, но такива няма и не следва да се присъждат.

Воден от горното и на основание чл. 272 от ГПК, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 3653 от 07.12.2022г., постановено по гр.д.№ 1692/2022г. по описа на СГС, ГО, 28 състав.

Решението е постановено при участието на трето лице помагач на страната на ответника „ЗК Лев Инс“ АД.

Решението може да се обжалва в едномесечен срок от съобщаването му на страните с касационна жалба пред ВКС.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____